

Sygn. akt II Ka 514/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 stycznia 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszczych (spr)

Sędziowie SO. Ryszard Warda

SO. Marek Konrad

Protokolant Ewa Pędzich

w obecności Prokuratora Okręg. Andrzeja Ołdakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2017 r.

sprawy S. Ś.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Pułtusku

z dnia 29 września 2016 r. sygn. akt II K 1007/15

o r z e k a :

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Pułtusku do ponownego rozpoznania

Sygn. akt II Ka 514/16

UZASADNIENIE

S. Ś. został oskarżony o to, że:

w dniu 22 maja 2015 r. w miejscowości M. gm. P. kierował po drodze publicznej samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania I – 1,13 mg/l, badania II – 1,07 mg/l, badania III – 1,01 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

to jest o przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Pułtusku wyrokiem z dnia 29 września 2016 r. oskarżonego S. Ś. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu, koszty procesu przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucił wyrokowi:

I. mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 1 k.p.k., polegającą na:

- dokonaniu oceny dowodów w sposób dowolny, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w szczególności w zakresie oceny zeznań świadka M. J. i niedaniu mu wiary, pomimo iż są logiczne i co do zasady spójne, bowiem wprawdzie świadek na rozprawie nie pamiętał dnia, w którym wiozł oskarżonego do sklepu, niemniej jednak świadek stanowczo stwierdził, że to co zeznał w toku postępowania przygotowawczego jest prawdą, bo wtedy lepiej pamiętał, „prawdą jest to co zeznawał na Policji”, a w szczególności to, że wiozł oskarżonego i jego kolegę po alkoholu do sklepu dzień przed zdarzeniem, a nie w dniu 22 maja 2015 r.;

- dokonaniu oceny dowodów w sposób dowolny, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego S. Ś. złożonych w toku postępowania przygotowawczego, w których dwukrotnie przyznał się do zarzucanego mu czynu tylko dlatego, że nie są poparte innymi dowodami, pomimo iż są logiczne i co do zasady spójne, natomiast późniejsze nieprzyznanie się i argumentacja oskarżonego w sposób oczywisty pozostaje w oderwaniu od zasad logicznego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło Sąd do błędnych ustaleń faktycznych;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na sprzeczności dokonanych ustaleń ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i błędnym ustaleniu, iż zachowanie oskarżonego S. Ś. nie wyczerpywało ustawowych znamion przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k., choć wnikliwa analiza materiału dowodowego prowadzi do zgoła odmiennych wniosków.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Pułtusku do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i została uwzględniona.

Zasadnie podnosi prokurator w apelacji zarzut obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku. Sposób przeprowadzenia postępowania dowodowego w sprawie nie budzi zastrzeżeń, ale ocena dowodów została dokonana przez Sąd Rejonowy w sposób ogólnikowy, dowolny, przy ograniczeniu się jedynie do części dowodów i wbrew regułom określonym w art. 7 k.p.k. Z uzasadnienia wyroku wynika, że brak jest należytej analizy zebranych w sprawie dowodów, co niewątpliwie miało wpływ na ich ocenę. Zgodzić należy się ze stanowiskiem prokuratora, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie jest oceną swobodną, ale oceną dowolną, dokonaną wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego. Dotyczy to w szczególności wyjaśnień oskarżonego S. Ś. i zeznań świadka M. J..

Sąd przyjął za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego S. Ś. złożone w końcowej fazie dochodzenia i przed Sądem oraz jego argumenty odnośnie treści wyjaśnień złożonych wcześniej dwukrotnie w postępowaniu przygotowawczym. Takie stanowisko Sądu spowodowało przyjęcie wersji, że nie można wykluczyć, iż kto inny niż oskarżony kierował samochodem po tym, jak samochód wyjechał z posesji T.. Zasadne jest stanowisko prokuratora zawarte w apelacji, że taka wersja zdarzenia, iż oskarżony nie kierował samochodem w dniu 22 maja 2015 r. jest nie do przyjęcia, gdyż pozostaje w sprzeczności z innymi dowodami zebranymi w sprawie, a mianowicie z zeznaniami świadków M. J., D. T., A. M.. Z zeznań świadków M. J. i D. T. wynika jednoznacznie, że żaden z nich nie kierował samochodem będącym własnością oskarżonego w dniu 22 maja 2015 r. Z zeznań świadka A. M. złożonych w toku dochodzenia wynika, że tego dnia widziała samochód nie tylko wyjeżdżający z posesji T., ale i potem wjeżdżający na posesję i za kierownicą siedział oskarżony S. Ś. (k.40). Również przed Sądem świadek A. M. nie miała żadnych wątpliwości, że to oskarżony kierował samochodem (k.80v). Oskarżony dwukrotnie w czasie składania wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym przyznał fakt kierowania samochodem w dniu 22 maja 2015 r. w stanie nietrzeźwości (k.22, 27). Dopiero po dwóch miesiącach od zdarzenia zmienił swoje wyjaśnienia w tym zakresie, tłumacząc przyznanie obawą

przed zatrzymaniem na dłużej. Jednocześnie stwierdził, że nikt go nie zmuszał w żaden sposób do przyznania się do winy (k.35 -36). Przy ocenie wyjaśnień oskarżonego i jego argumentów podanych odnośnie zmiany wyjaśnień uwadze Sądu uszło, że drugie wyjaśnienia, w których przyznał się do kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości złożył w dniu 15 czerwca 2015 r., a więc w ponad trzy tygodnie po upływie zatrzymania.

Trafnie podnosi prokurator w apelacji zarzut obrazy art. 410 k.p.k. Z przepisu tego wynika jednoznacznie, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że sąd orzekający nie tylko nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, ale też to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego. Z uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd Rejonowy oparł się jedynie na części dowodów zebranych w sprawie.

Uchybienia proceduralne popełnione przy rozpoznaniu sprawy miały wpływ na treść ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy. O błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić, kiedy wynika on bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd „dowolności”). Może on być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonywającym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, czy oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych. W niniejszej sprawie niewątpliwie mamy do czynienia z błędem „dowolności”.

Powyższe uchybienia muszą skutkować uchynieniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Zmiana wyroku nie jest możliwa z uwagi na treść art. 454 § 1 k.p.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy obowiązkiem Sądu jest dokonanie wnikliwej analizy całości materiału dowodowego i oceny dowodów zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k.

Z tych względów z mocy art. 437 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.